

Ториқ ибн Сувайд розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«У киши Набий соллаллоҳу алайҳи васалламдан хамр ҳақида сўраганида у зот наҳий қилдилар. Сўнгра у яна сўради. Бас, у зот яна наҳий қилдилар.

«Эй Аллоҳнинг Расули! У даводир», деди у.

«Йўқ! Аксинча, у дарддир!» дедилар у зот».

Абу Довуд, Термизий ва Муслим ривоят қилганлар.

Шарҳ: Ушбу ривоятда васф қилинган ҳодиса, савол-жавоб ва ҳукмдан минг беш юз йил муддат ўтгандан кейин инсоният ҳақиқатан хамр, маст қилувчи нарсалар дард эканини илмий равишда очиқ-ойдин тушуниб етди. Лекин афсуслар бўлсинким, илми бўлиб иймони бўлмаган инсоният илмий исбот қилинган дардга маҳкам ёпишиб олиб кундан-кунга уни кўпроқ тановул қилишга ўтмоқда.

Баъзи бир тушунмаган кишилар, дорилик учун озгина ичса бўлар экан, деган гапни кўтариб юришади. Ушбу ҳадиси шариф уларнинг зиддигадир.

مَلَسَ وَهِيَ لَعْلَعُ لَلِصَّبِّ لَلِإِنِّ هُنَّ لَأَقْوَمُ عُنُقُ لَلِضَّرِّ عَرِيْرُهُ بِأَنْعَ
يَذْمُرْتَلَاو دُوَادٌ وَأَبْأ هَاوْرٍ ثَبَّخُ لَلِأَوْدَلِ أَنْعَ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам ифлос доридан наҳий қилдилар».

Абу Довуд ва Термизий ривоят қилганлар.

Шарҳ: Чунки, Исломнинг шиори покликдир, Иймоннинг асли покликдир. Шунинг учун Ислом ва Иймон ифлосликни ҳар қандай кўринишини, ҳеч қачон қабул қила олмайди. Ислом ва Иймон ҳар қандай ифлосликни йўқ қилиш учун барча имконларни ишга солиб курашади. Ифлос нарса ҳеч қачон фойдали, бинобарин, даволи ҳам бўла олмайди.

لَأَقْوَمُ مَلَسَ وَهِيَ لَعْلَعُ لَلِصَّبِّ لَلِإِنِّ هُنَّ لَأَقْوَمُ عُنُقُ لَلِضَّرِّ عَرِيْرُهُ بِأَنْعَ
يَذْمُرْتَلَاو دُوَادٌ وَأَبْأ هَاوْرٍ ثَبَّخُ لَلِأَوْدَلِ أَنْعَ

Абу Дардо розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Албатта, Аллоҳ дардни ва давони туширган. Ва ҳар бир дардга даво қилиб қўйган. Бас, даволанинглари. Фақат ҳаром ила даволанманглари», дедилар».

Шарҳ: Демак, номи ҳаром нарса борки, даво бўлиши мумкин эмас экан. Шунинг учун мусулмон одам таоми ҳалол бўлишини талаб қилганидек, дориси ҳалол бўлишини ҳам талаб қилиши керак.

анҳумоларга қичима бўлиб қолганларида ипак кийим кийишга рухсат берганлари ҳақидаги ҳадисни далил қилганлар.

Фуқаҳолар жумҳури эркак киши тилло ёки кумушдан тиш қилиш жоизлигига иттифоқ қилганлар. Агар бир нечта бўлса ҳам майли, деганлар. Шунингдек, тишга тилло ёки кумуш қоплаш ҳам мумкин деганлар.

Бу ҳукмга қуйидаги далиллар келтирилган:

1. «Аржафа ибн Асъад розияллоҳу анҳунинг Килоб уруши куни бурни кесилди. У ўзига кумушдан бурун қилиб олди. Аммо у сасиб кетди. Бас, Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам амр қилдилар ва у ўзига тиллодан бурун қилиб олди».

Имом Термизий ривоят қилган.

2. Мусо ибн Толҳа, Абу Жамра аз-Зобъий, Абу Рофеъ ибн Собит ал-Баноний, Исмоил ибн Зайд ибн Собит, Муғийра ибн Абдуллоҳ ва бошқалар тишларига тилло қоплаганлари ҳақидаги ривоят.

islom.uz сайти архивидан